

Virtuális füttyülésem

A nemzet megkívánja, hogy egy valamirevaló hazafi legalább hatan évente egyszer menjen ki tüntetni a budapesti Kossuth-térre. Ha már Isten kegyelméből túléltem az első hatvanamat, elhatároztam, hogy 2016. október 23-án délután odametrózok. Induláskor elhatároztam, hogy ezen a délutánon bejárom az egykori utamat, a Parlamenttől a Magyar Rádió egykori épületéig, agy-mozimba a régi mellé bekészíteni egy új kópiát.

A fehér-fekete kígyó csak öregekkel volt megrakva. Többségükön piros-fehér-zöld rajtuk, kezükben. Mintha naftalinból lépek volna elő a bocskaisok, néhányan fehér nadrágban, csizmásan, kalappal, amolyan operett-székely figurát felvéve, mogorván bámulták a sötét ablakokban visszanezítő közönséget. Hol marad a forradalmi ifjúság – kérdeztem magamtól?

Na itt az első különbség, mert most kordonok között kanyarogtam az emberek között a tér közepét közelítve. Akkor ez mily simán ment, most sárga kresz-mellényes kopasz szekrények állták az utamat. Válogattak a nép között. A zászlós nemzetes asszonyok előtt szétnyíltak, engem félretuszkoltak. Valami gyanús lehet nekik – gondoltam. Nem jutottam a tribün közelébe.

Méregettem a dekorációt. Nem uras gondoltam, aránytalanok a betűk, a felirat egérszürke, semmi méltóság nincs az egészben.

A főszónok következett. A füttyösök határán álltam. A trillák hangzavara ellenére leszűrtem magamban a vezéri ordibálás lényegét: az egész nemzeti farizeuskodás, ami nem méltó hozzám az egykori 56-os józsefvárosi sráchoz. Nekem is kifüttyülni kéne ezt az alakot. Bár van egy néhány sípom, az edzői síp, a hajóm mentőmellényeihez járók, meg a ködkürtöm, amelyekkel én is nagy hangzavart adhatnék elő, de nem tehetem, egy beszéd alatt, amit mások figyelnek, és lehet, hogy élveznek. Nincs jogom őket megzavarni ebben.

Mellettem nem így gondolták, vadul sípoltak amúgy négy ujjukat szájukba tömve, csak úgy fröcsögött a nyál. Közülük kissé előrébb léptem, amikor az előttem toporgó modern pufajkás hölgy megfordult és szenét komcsik rikoltás közben megsorozott a kezében a vezér szavaira eddig táncot járó nemzetiszín zászlóval. Lerepült fejemről a divatos baseball reklámsapka. A zászlósanya még meg is taposta a szegény vörös sityakomat. Nem hiszem, hogy a „vodafon” felirat miatt tette. A szín és a szomszédjaim füttye elég volt a letámadásomhoz. Lehet, hogy a

szekrényesek is szín szerint osztályoztak? Piros tökfedőm nem volt érvényes jegy a „B” középre?

Na, nekem ennyi elég volt az ünneplésből. Hatvan éve a kupolán egy neon vörös csillag gyulladt ki a szürkületkor. Akkor azt hajtogattuk: „Oltsák el a csillagot”! Kihunyta után indultunk el a rádióhoz. Most ironikus lelkeimtől vezérelve azt mormogtam a régi ütemben skandálva, hogy: „Gyűjtsák ki a csillagot”!

Az akkori útvonalon nem juthattam a rádióhoz, mert a szekrényesek (nem a rendőrök) utamat állták. Mi van itt, morogtam, egy kormány rendezvényt vállalkozók emberei biztosítanak, és nem a rend őrei?

Szerencsére körülbelül ugyanabban az órában érkeztem meg a Múzeum körút felől a Magyar Rádió egykori épületéhez, mint 60 éve történt. Akkor nagy tömegben vonultunk oda, most szinte egyedül baktattam. Az épület előtt egy színpad hátulja torlaszolta el az utcát. Mobil áramfejlesztő brummogott, karnyi vezetéken energiát küldve, és egyszer csak iszonyatos hangerővel a valamiféle lakodalmas rock-féle zene rengette meg az ablakokat, mint egykoron a tömeg követelő hangja. Megkerültem a szörny építményt. Az oldalán egy diszkrét táblácska hirdette, hogy a Jobbik rendezvényén vagyok.

A híres épület előtt üres szemétkosarak várakoztak sorban. Szinte végig az utcán csak három kopasz, szekrény társalgott. Emblémájuk szerint más „szekurity” vállalkozáshoz tartoztam, mint a Parlamentnél felvigyázók. A kihalt utcán dübörgött a dob és a basszusgítár, rikoltzott a színpadon egy hosszú hajú szakálas. Én meg csak álltam a Rádió előtt, és néztem fel az erkélyre. Nagyokat nyeltem, szememből megindult a könny. Az egyik szekrény rám böffent: Mi van tata, rosszul van?

Nem fiam csak emlékezem – mondtam, piros sapkámat levéve, majd elsomfordáltam haza.

Budapest, 2016. október 23.

Dr. Vedres András